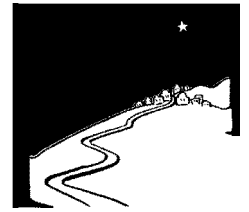

1. adventna nedelja B

*Mi smo glina, ti si naš upodabljavec,
vsi smo delo tvojih rok. (Iz 64,7)*

Prvo berilo

Izaija 63,16b-17.19b; 64,2b-7

Ti, Gospod, si naš oče, naš odkupitelj iz davnine ti je ime. Zakaj si dopústil, Gospod, da smo zašli s tvojih poti, zakaj si nam zakrknil srce, da se te ne bojimo? Vrni se zaradi svojih služabnikov, zaradi rodov, ki so tvoja dediščina. Davno smo postali kakor tisti, ki jim ne vladaš, kakor tisti, ki ne kličejo nase tvojega imena. O da bi predril nebo in stopil dol, da bi se pred teboj tresle gore! Ko si delal strašne reči, ki jih nismo pričakovali, si stopil dol, pred teboj so se tresle gore. Od vekomaj se ni slišalo, mi nismo zaznali, oko ni razen tebe videlo Boga, ki bi kaj stóril za tistega, ki ga z upanjem pričakuje. Naproti prihajaš tistemu, ki z veseljem ravna pravično, tistim, ki se te spominjajo na tvojih potih. Glej, ti si se srdíl in mi smo grešili, če bi se vedno držali tvojih poti, bi bili rešeni. Vsi smo postali kakor umazanec, vsa naša pravična dela kakor umazana obleka. Vsi smo oveneli kakor listje, naša krivda nas je odnesla kakor veter. Nikogar ni, ki bi klical tvoje ime, ki bi se prebúdil, da bi se te držal, kajti skrnil si svoj obraz pred nami, prepústil si nas móči naše krivde. In zdaj, Gospod, si ti naš oče! Mi smo glina, ti si naš upodabljavec, vsi smo delo tvojih rok.

Drugo berilo

1 Korinčanom 1,3-9

Bratje in sestre, milost vam in mir od Boga, našega Očeta, in Gospoda Jezusa Kristusa. Vedno se za vas zahvaljujem svojemu Bogu za Božjo milost, ki vam je bila dana v Kristusu Jezusu, kajti v njem ste vsestransko obogateli v vsej besedi in v vsem spoznanju. Pričevanje o Kristusu se je namreč med vami utrdilo, tako da vi, ki pričakujete razodetje našega Gospoda Jezusa Kristusa, ne pogrešate nobenega daru milosti. On vas bo tudi do konca utrdil, da boste brez krivde na dan našega Gospoda Jezusa Kristusa. Zvest je Bog, ki vas je poklical v občestvo s svojim Sinom Jezusom Kristusom, našim Gospodom.

Tisti čas je Jezus rekel svojim učencem: "Pazíte in čujte, ker ne veste, kdaj pride čas! Tako bo kakor s človekom, ki je zapústil svoj dom in šel na potovanje. Svojim služabnikom je izróčil oblast, vsakemu svoje opravilo, vratarju pa je naročil, naj čuje. Čujte torej, ker ne veste, kdaj se vrne hišni gospodar – zvečer, opolnoči, ob petelinjem petju ali ob zori – da vas ne najde spečih, če pride nenadoma. Kar pravim vam, pravim vsem: Čujte!"

V razmislek

"Odpri vendar nebo in pridi dol!" v hrepenčem in upanja polnem klicu iz prvega berila odzvanja Izraelovo priznanje lastne krivde in nezvestobe. Šele po uvidenju lastnega poraza, z izkušnjo navidezne oddaljenosti Boga, s poslovitvijo od tradicionalnih predstav o Bogu, ko je bil razdejan Jeruzalem in z notranjim odpuščanjem lahko Izraelsko ljudstvo znova najde svojo identiteto in se osvobodi za izkušnjo novega.

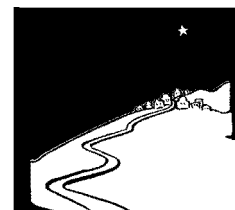
"Odpri vendar nebo in pridi dol!" Izraelove izkušnje nam tudi danes niso tuje. Če se ob začetku adventa uglasimo s tem Izraelovim klicem, potem smo v vednosti in izkušnji, da nam je Božje kraljestvo in njegovo odrešenje po eni strani sicer že darovano, sami še vedno notranje razpeti med večnim že in še ne. Kristjani smo ljudje vmesnega časa. Na eni strani imamo gotovost in Božje zagotovilo brezpogojne zvestobe in odrešitve. To, kar nam je Bog po Jezusu in v njem podaril, tega ni mogoče več zbrisati s sveta. In vendar še nismo na cilju. V našem življenju je še toliko neuspeha, toliko krivde, toliko negotovosti...

Advent nam govori o vsem tem hkrati: o tistem Bogu, ki se nam je na nepredstavljen način že približal v Jezusu Kristusu, o tistem Bogu, ki nas spremlja na življenjski poti in o tistem Bogu, ki bo znova prišel ob koncu sveta. Spomin na preteklost nam lahko pri tem daje moč in nas podpira, da smo lahko danes polni zaupanja in odgovornosti na poti proti tisti prihodnosti, v kateri bo Bog izpolnil vse naše sanje.

Naša življenjska pot je sicer usmerjena v prihodnost, a to je prihodnost zunaj našega občutka za prostor in čas. V katero "prihodnost" se bomo usmerili, določamo tu in zdaj. Dokončni Kristusov prihod, njegov "advent" ni tako zelo vprašanje določenega trenutka Kristusovega prihoda, ("zvečer, opolnoči, ob petelinjem petju ali ob zori"), temveč bolj vprašanje o tem, katero življenjsko držo zavzamemo z vidika tega pričakovanega prihoda. "Bodite budni" – s to besedo nas Jezus opozarja, da naj se zavedamo svoje odgovornosti za sedanost in da naj prepoznamo dokončni pomen, ki ga ima vsak trenutek naše celotne življenjske zgodbe. "Bodite budni – bodite pazljivi, da svojega življenja ne prespite", bi tudi lahko rekli. Vsaka ura našega življenja prinaša s seboj izziv, da sprejmemo odločitve. Sprejmimo jih skrbno, saj si s tem oblikujemo prihodnost, ki nam bo v obsodbo ali v blagoslov, pri tem pa ne pozabimo, da je prihodnost navsezadnje neznana in onkraj vseh človeških načrtov. Biti buden pomeni, zaznati to notranjo razpetost in vzdržati – odgovorno načrtovati in oblikovati svoje življenje, in hkrati ostati notranje svoboden. Advent je vsakoletni spomin, po katerem dovolimo Bogu, da "pride" v naše življenje.

1. adventna nedelja B

*Mi smo glina, ti si naš upodabljavec,
vsi smo delo tvojih rok. (Iz 64,7)*

Prvo berilo

Izaija 63,16b-17.19b; 64,2b-7

Ti, Gospod, si naš oče, naš odkupitelj iz davnine ti je ime. Zakaj si dopústil, Gospod, da smo zašli s tvojih poti, zakaj si nam zakrknil srce, da se te ne bojimo? Vrni se zaradi svojih služabnikov, zaradi rodov, ki so tvoja dediščina. Davno smo postali kakor tisti, ki jim ne vladaš, kakor tisti, ki ne kličejo nase tvojega imena. O da bi predril nebo in stopil dol, da bi se pred teboj tresle gore! Ko si delal strašne reči, ki jih nismo pričakovali, si stopil dol, pred teboj so se tresle gore. Od vekomaj se ni slišalo, mi nismo zaznali, oko ni razen tebe videlo Boga, ki bi kaj stóril za tistega, ki ga z upanjem pričakuje. Naproti prihajaš tistemu, ki z veseljem ravna pravično, tistim, ki se te spominjajo na tvojih potih. Glej, ti si se srdíl in mi smo grešili, če bi se vedno držali tvojih poti, bi bili rešeni. Vsi smo postali kakor umazanec, vsa naša pravična dela kakor umazana obleka. Vsi smo oveneli kakor listje, naša krivda nas je odnesla kakor veter. Nikogar ni, ki bi klical tvoje ime, ki bi se prebúdil, da bi se te držal, kajti skríl si svoj obraz pred nami, prepústil si nas móči naše krivde. In zdaj, Gospod, si ti naš oče! Mi smo glina, ti si naš upodabljavec, vsi smo delo tvojih rok.

Drugo berilo

1 Korinčanom 1,3-9

Bratje in sestre, milost vam in mir od Boga, našega Očeta, in Gospoda Jezusa Kristusa. Vedno se za vas zahvaljujem svojemu Bogu za Božjo milost, ki vam je bila dana v Kristusu Jezusu, kajti v njem ste vsestransko obogateli v vsej besedi in v vsem spoznanju. Pričevanje o Kristusu se je namreč med vami utrdilo, tako da vi, ki pričakujete razodetje našega Gospoda Jezusa Kristusa, ne pogrešate nobenega daru milosti. On vas bo tudi do konca utrdil, da boste brez krivde na dan našega Gospoda Jezusa Kristusa. Zvest je Bog, ki vas je poklical v občestvo s svojim Sinom Jezusom Kristusom, našim Gospodom.

Evangelij

Marko 13,24-37

Tisti čas je Jezus rekel svojim učencem: "V tistih dneh, po tisti véliki stiski, bo sonce otemnelo in luna ne bo dajála svoje svetlobe. Zvezde bodo padale z

neba in nebeške sile se bodo majále. Tedaj bodo videli Sina človekovega priti na oblakih z veliko močjo in slavo. In takrat bo poslal angele in zbral svoje izvoljene od štirih vetrov, od konca zemlje do konca neba. Od smokvinega drevesa pa se naučite priliko: Kadar postane njegova veja že mužévná in poganja liste, veste, da je poletje blizu. Tako tudi vi: Ko boste videli, da se to dogaja, védite, da je blizu, pred vrati. Resnično, povem vam: Ta rod nikakor ne bo prešel, dokler se vse to ne zgodi. Nebo in zemlja bosta prešla, moje besede pa nikakor ne bodo prešle. Za tisti dan ali uro pa ne ve nihče, ne angeli v nebesih ne Sin, ampak samo Oče. Pazíte in čujte, ker ne veste, kdaj pride čas! Tako bo kakor s človekom, ki je zapústil svoj dom in šel na potovanje. Svojim služabnikom je izróčil oblast, vsakemu svoje opravilo, vratarju pa je naróčil, naj čuje. Čujte torej, ker ne veste, kdaj se vrne hišni gospodar – zvečer, opolnoči, ob petelinjem petju ali ob zori – da vas ne najde spečih, če pride nenadoma. Kar pravim vam, pravim vsem: Čujte!"

V razmislek

"Odpri vendar nebo in pridi dol!" v hrepenečem in upanja polnem klicu iz prvega berila odzvanja Izraelovo priznanje lastne krivde in nezvestobe. Šele po uvidenju lastnega poraza, z izkušnjo navidezne oddaljenosti Boga, s poslovitvijo od tradicionalnih predstav o Bogu, ko je bil razdejan Jeruzalem in z notranjim odpuščanjem lahko Izraelsko ljudstvo znova najde svojo identiteto in se osvobodi za izkušnjo novega.

"Odpri vendar nebo in pridi dol!" Izraelove izkušnje nam tudi danes niso tuje. Če se ob začetku adventa uglasimo s tem Izraelovim klicem, potem smo v vednosti in izkušnji, da nam je Božje kraljestvo in njegovo odrešenje po eni strani sicer že darovano, sami še vedno notranje razpeti med večnim že in še ne. Kristjani smo ljudje vmesnega časa. Na eni strani imamo gotovost in Božje zagotovilo brezpogojne zvestobe in odrešitve. To, kar nam je Bog po Jezusu in v njem podaril, tega ni mogoče več zbrisati s sveta. In vendar še nismo na cilju. V našem življenju je še toliko neuspeha, toliko krivde, toliko negotovosti...

Advent nam govori o vsem tem hkrati: o tistem Bogu, ki se nam je na nepredstavljen način že približal v Jezusu Kristusu, o tistem Bogu, ki nas spremlja na življenjski poti in o tistem Bogu, ki bo znova prišel ob koncu sveta. Spomin na preteklost nam lahko pri tem daje moč in nas podpira, da smo lahko danes polni zaupanja in odgovornosti na poti proti tisti prihodnosti, v kateri bo Bog izpolnil vse naše sanje.

Naša življenjska pot je sicer usmerjena v prihodnost, a to je prihodnost zunaj našega občutka za prostor in čas. V katero "prihodnost" se bomo usmerili, določamo tu in zdaj. Dokončni Kristusov prihod, njegov "advent" ni tako zelo vprašanje določenega trenutka Kristusovega prihoda, ("zvečer, opolnoči, ob petelinjem petju ali ob zori"), temveč bolj vprašanje o tem, katero življenjsko držo zavzamemo z vidika tega pričakovanega prihoda. "Bodite budni" – s to besedo nas Jezus opozarja, da naj se zavedamo svoje odgovornosti za sedanost in da naj prepoznamo dokončni pomen, ki ga ima vsak trenutek naše celotne življenjske zgodbe.

"Bodite budni – bodite pazljivi, da svojega življenja ne prespite", bi tudi lahko rekli. Vsaka ura našega življenja prinaša s seboj izziv, da sprejmemo odločitve. Sprejmimo jih skrbno, saj si s tem oblikujemo prihodnost, ki nam bo v obsodbo ali v blagoslov, pri tem pa ne pozabimo, da je prihodnost navsezadnje neznana in onkraj vseh človeških načrtov. Biti buden pomeni, zaznati to notranjo razpetost in vzdržati – odgovorno načrtovati in oblikovati svoje življenje, in hkrati ostati notranje svoboden. Advent je vsakoletni spomin, po katerem dovolimo Bogu, da "pride" v naše življenje.